

Изабела Мон

Лиријина шајна

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – Lyrias Geheimnis

Copyright © 2012 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstraße
30-36, 50667 Köln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow srl and March Entertainment

Copyright © 2012 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright © 2013 за српско издање, ЛАГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

Златни син

Тајанствено име 13

Велико изненађење 23

Пећина Истине 39

Оливер златног рога 56

Олибероба оаза

Светлећи камен 71

Радосно ждребе 80

Скровиште за једнороге 92

Спасавање Оливера 107

Главни ликови

Миа

Миа има дванаест година и живи у интернату.

Поседује чаробну књигу и магичну наруквицу помоћу којих доспева у чаробни свет Сентопије. У том царству вилењака, панчића и једнорога, и сама се претвара у предивну вилу изузетних моћи.

Јуко

Љупка вила која живи у Сентопији. Она, принц Мо и Миа су пријатељи. Јуко је међу најбољим борцима у царству. Брине се о једнорозима и штити их од свих могућих опасности.

Принц Мо

Мо је син вилинског краља Рејнора. Као и његова пријатељица Јуко, он је мајстор борилачких вештина. Жели да једном постане исто тако добар и мудар владар као што је његов отац.

Лирија

Она је први једнорог с којим се Миа сусреће у Сентопији. Између њих две се рађа сасвим посебно пријатељство. Миа је једина која разуме говор једнорога.

Феодор

Панчић који очајно свира трубу, тако да из ње излазе само погрешни тонови. Зато је искључен из друштва панова. Феодор је брбљив и умислио је да је велики проналазач.

Краљ Рејнор

Некада је био храбар борац. Сада је мудар владар, који не говори много. Али када нешто каже, онда је то добро промишљено. Влада Сентопијом с много одлучности и тактичности.

Краљица Мајла

Она је веома блага и поседује скоро неисцрпно стрпљење. И она је некада била борац. Иако је сада краљица, још воли да се упушта у авантуре.

Пантеа

Зла краљица, влада армијом Мункула, који се некада називају и Мунксови. Са својим опасним ратницима жели да уништи Сентопију. Пантеа је веома ташта и опседнута је жељом да одржи своју младост. Да би то постигла, потребни су јој рогови једнорога.

Гаргона

Пантеина главна ратница, предводи армију Мункула. По наређењу зле краљице лови једнороге како би јој обезбедила њихове рокове. Притом јој вилењаци стално мрсе конце. Није зато ни чудо што их Гаргона нимало не подноси.

Винсент

У њему Миа проналази правог друга у интернату. Остали ученици мисле да је Винсент штребер. Веома је паметан и помаже Мији да сачува своју тајну.

Виолета

Она је у интернату вођа једне дружине девојчица. Виолета не подноси Мију и не пропушта ниједну прилику да је исмеје пред другима.

Паула

Она у интернату дели собу с Мијом.

Златни син

Тајанствено име

Миа се понадала да ће у интернатској трпезарији успети да нађе неки миран кутак – што даље од Виолете и њених другарица, тих глупих кокошака.

Нажалост, Мијина највећа непријатељица је већ седела одмах поред улаза. При уласку је свако нужно морао да прође поред ње. Миа изнервирано преврте очима. Ово је личило на Виолету. Увек је морала да буде у центру пажње. Виолета је уживала да пред свима исмева Мију. Поред тога је пошто-пото хтела да сазна нешто више

о Мијиној књизи. До сада јој није пошло за руком да схвати зашто је за Мију та књига била тако посебна. А то Виолети није давало мира.

У тренутку када је Миа са својим послужавником у рукама пролазила поред ње, Виолета се осмехнула с ниподаштавањем, али није изустила ни реч. Миа пронађе мирно место у доњем делу сале за ручавање. Крајичком ока је ипак приметила како се Виолета дошаптава са својим другарицама. Стално су скретале свој поглед у њеном правцу.

„Дакле, хоћу да још једном завири у ту књигу. Миа се не одваја од ње. Убеђена сам да ми је прошли пут нешто промакло. Ко

ми је донесе, биће награђен“, изјавила је Виолета пригушеним гласом.

„Чиме?“, хтеде Паула да зна. Седела је поред Виолете. Пошто је делила собу с Мијом, сматрала је да јој се указала добра прилика да се додвори Виолети.

„Мојим поштовањем, наравно. Шта ти треба више од тога?“ Виолета је одмери леденим погледом. „Можда се нисам јасно изразила. Желим књигу *сага* – не било кад. И знам како ћемо то извести. Ја ћу Мији скренути пажњу“, окренула се према Паули, „а ти ћеш за то време узети књигу из њеног ранца.“

Паула се забринуто намршти. Није то баш тако замишљала. У случају да их притом неко примети, она ће бити црна овца, док ће Виолета изигравати невинашце.

Паула није била сигурна да ли стварно жели да учествује у томе. Али Виолета није прихватала „не“ као одговор. Управо због тога су јој се многе девојчице дивиле, јер је умела сваки пут да истера своју вољу.

Виолета и Паула су се толико задубиле у своју причу да нису ни приметиле ко се налазио иза њих. Био је то Винсент, Мијин најбољи друг. Када је чуо о чему се ради, грозничаво је размишљао шта би могао да учини како би осујетио њихову пакосну намеру.

Виолета убрзо устаде с намером да се запути ка Мији. Винсент јој одлучно препречи пут. У једној руци је држао послужавник с ручком, док је у другој држао чашу сока. Ово би можда могло да буде од користи... Већ у следећем тренутку

је пролио лепљиву течност по Виолетиној снежнобелој блузи.

„О, не!“ Његово жаљење није звучало много уверљиво, највећим делом због тога што није успео да сакрије злуради осмех. „А флеке од овог сока се тако тешко скидају.“

„Упропастио си ми блузу!“ Виолета покуша ужурбано да обрише флеку папирнатом салветом, што је ситуацију на блузи само погоршало.

Винсент се само окрену и упути ка Мији. Сео је за њен сто и шапатам јој испричао шта је управо чуо.

„Хвала ти много, Винсенте.“ Мији је видно лакнуло. „Тој прорачунатој кози би сигурно успело да ме насамари.“

„Па чему служе пријатељи?“ Винсент одмахну руком. „Осим што понекад

помажу у превођењу вилинских руна и томе слично.“ Задовољно јој је намигнуо. „Кад смо већ код тога... Шта ће се десити кад преведеш све руне? Нека права магија?“

„Како то да се данас ама баш сви занимају за моју књигу?“ Миа изнервирано одгурну полупуни таџир. Понестало јој је апетита.

„Ма хајде, реци ми!“, настави Винсент да је мољака.

„Те руне! О чему се заправо ради? Да ли се ради о неком закопаном благу?“

„Не.“

„Или, можда, о рецепту за неки магични напиток?“

„Ни то.“ Миа прекрсти руке на грудима. „А како би било да променимо тему?“

„У реду“, Винсент напокон одустаде. Мада... Он показа на њену наруквицу. „Да ли смо још при истој теми ако ти кажем да је засветлео велики плави камен?“

Заиста! Миа брзо покупи своје ствари и изјури из трпезарије. Винсент крену за њом. Није никако хтео да пропусти нешто.

Брзим корацима је ходала ка његовој кућици у школском парку. Винсент ју је у међувремену сустигао. У оронулој кућици је некада давно живео школски домар. Од онда је пала у заборав – све док је Винсент случајно није пронашао и претворио у своје сопствено мало царство.

Осим старог намештаја, тамо се налазио његов компјутер, бицикл и још неке трице

и кучине. Миа је била једина особа којој је показао кућицу.

Ушли су унутра. Миа седе за велики сто који се налазио посред собе, док је Винсент остао да стоји иза ње. Извукла је црвену књигу са златним рубом из свог школског ранца и отворила је. Ситан златни прах је лебдео изнад страница књиге док ју је Миа брзо прелиставала. Онда је застала. Изнад једне странице је лебдео ружичасти круг у коме су се појавили нови тајанствени знаци. Захваљујући Винсенту у међувремену је сазнала да су руне увек наопако написане.

И овај пут њихово значење је имало смисла. Док јој је Винсент вирио преко рамена, Миа их прочита гласно. Прстом је указивала на поједине знаке. „Овај овде значи ’ветар’,

а овај ’вода’. Овај значи ’златни рог’. Али последњи не могу да одгонетнем.“

„Немам појма.“ Винсент је одмахивао главом. „Та руна изгледа другачије од осталих.“ Само му је једно објашњење пало на памет.

„Могло би... Да, можда се ради о неком имену или нечем сличном.“

„Тачно, то звучи логично. Вероватно си у праву.“

Винсент збуњено климну главом. „Па, шта да ти кажем? Прави сам штребер.“

Миа се усредредила на одгонетање непознатог знака, потом је склопила огледалце и климнула главом. „Добро, све сам схватила. Да ли би, молим те...?“

„Поново желиш да изађем?“, упита је Винсент. Увек када би постало баш занимљиво,